

De vis werd duur betaald

Tot het werd overgenomen door een Britse groep was het een leuk bedrijf. Niet direct een cash cow, maar er werd leuk verdiend. Een niet te grote drukkerij waar van alles werd gedrukt. Van CD inleggers en omslagen tot folders voor de plaatselijke super. En dan natuurlijk nog de videohoezen. Veel porno, dat wel, maar met een leuke marge.

Na de overname veranderde er veel. De productie van video hoezen bleef via een management buy out bij de voormalige directeur. Het reclame drukwerk werd afgestoten. Alles dat over bleef was het drukwerk voor CD omslagen en inlegvellen. En ook dat bleef niet zoals het was.

De nieuwe eigenaar, een Brits concern, had een politiek. Zij bezaten in Nederland (en in de rest van Europa) meerdere drukkerijen. En iedere drukkerij werkte exclusief voor één producent van geluidsdragers. En voor niemand anders. Deze drukkerij was in de belangstelling gekomen, omdat zij een contract hadden met een geluidsdragerproducent waarmee het concern nog geen overeenkomst had. Deze klant deed weliswaar alleen zaken met twee Duitse drukkerijen. Het gebruikte dit bedrijf uitsluitend voor “overloop” orders. Maar toch. De Britten roken een kans.

Een gevolg van de concern politiek was ook, dat opdrachten van andere producenten van geluidsdragers, en die waren er ook, naar andere vestigingen van het concern gingen. Alleen als die de productie even niet aan konden kwam dat terug. Daarmee werd de drukkerij compleet afhankelijk van overloopopdrachten van een opdrachtgever die in principe al een vaste leverancier had. De Britten hoopten die positie over te kunnen nemen. Dat mocht best wat geld kosten.

Britse stijfkoppigheid kan lang duren. En zolang als het duurde ging het goed. Het concern droeg de verliezen. En bleef hopen. Er was een klein visje uitgeworpen om een vette vis binnen te halen. Totdat de Britse groep door Amerikanen werd overgenomen. Die gingen met een stofkam door alle vestigingen. En vonden een klein, zwaar verliesgevend drukkerijtje in Weesp. Een drukkerij waar naar hun oordeel weinig muziek in zat. Dat werd dus: sluiten die handel.

De ondernemingsraad liet het er niet bij zitten. Uiteindelijk was het altijd een mooi bedrijf geweest. Een bedrijf dat winst maakte. Dat er nu geen winst meer werd gemaakt was niet hun schuld. Dat kwam door de concernpolitiek. Door het afstoten van rendabele orders. Door het wegtrekken van opdrachten ten gunste van andere drukkerijen binnen de groep. Daar konden zij toch niet het slachtoffer van worden?

Uit het onderzoek naar het verloop van de gebeurtenissen kwamen rare dingen naar voren. Er waren inderdaad een hoop opdrachten afgestoten zonder dat daar ander werk voor terug was gekomen. Maar er was meer. Er moest een extreem hoge management fee worden betaald aan “concern” waar niets tegenover stond. En ondanks de leegloop door het weghalen van orders was er over geschakeld van een twee ploegen dienst naar de veel duurdere drie ploegen dienst. Om toch maar zo snel mogelijk te kunnen leveren als er eens een overlooporder kwam van de enig overgebleven account. Ook alle transportkosten, die normaal voor rekening van de klant kwamen, moesten

Frank Schreiner OR Advies
Medezeggenschap en Governance

worden opgehoest. In de hoop natuurlijk, dat de klant zijn vaste leveranciers zou inruilen. Alleen, dat wilde de klant niet. Die was dik tevreden met zijn vaste drukkerijen.

Het rapport was duidelijk. Het concern had de drukkerij in Weesp met open ogen de afgrond in gejaagd. Er was, tegen beter weten in, achter een fantoom aangejaagd. Dat leek aardig op verwijtbaar mismanagement. Een mooie grond voor een negatief advies. En dat kwam er. In concept.

Een goed verhaal en een negatief advies houden een reddeloos verloren bedrijf natuurlijk niet open. En reddeloos was de tent inmiddels. Maar het geeft wel een leuke onderhandelingspositie. De advocaat van de nieuwe Amerikaanse aandeelhouder was er veel aan gelegen om niet met dit rapport als onderbouwing voor de ondernemingskamer te hoeven verschijnen. En dat was wel wat de ondernemingsraad van zins was. De vakbondsbestuurder deed er zijn voordeel mee.

Het sociaal plan had een gouden randje. Niet alleen kregen alle medewerkers een ontslagvergoeding. Zij kregen ook een nieuwe baan bij één van de andere drukkerijen bij de groep. Extra reistijd werd als werktijd aangemerkt. De reiskostenvergoeding was riant. Dat er bij de andere drukkerijen overbezetting ontstond was even niet van belang. Dat werd op termijn via het natuurlijk verloop wel weer recht getrokken. Alles was beter dan bij de ondernemingskamer te moeten uitleggen hoe het zo gekomen was. De vis werd duur betaald. Alleen dit keer niet door de werknemers, maar door de aandeelhouder.

Vissoep is erg lekker en kost bijna niets. Je moet wel een goede relatie met je visboer hebben. Dan kan je daar een paar flinke visgraten voor niets halen. Trek daar bouillon van in twee liter water. Met de graten laat je een half pond worteltjes, een half pond prei en een paar flinke gesneden uien mee trekken. Als de bouillon na een uur of twee getrokken is zeven, bij voorkeur door een doeken zeef.

In een ruime pan een half pakje boter smelten, een uitje fruiten en met bloem, peper en zout een roux maken. Daardoorheen twee blikjes tomatenpuree mengen en dan de bouillon er bij. Het resultaat is een mooie vissoep. Opdienen met zure room en een scheutje cognac of madeira wijn.

Ingrediënten	Voor de roux
Voor de bouillon	Een half pakje boter
Een paar grote visgraten	Een gesnipperd uitje
Twee liter water	Een paar eetlepels bloem
Een half pond wortel	Twee blikjes tomatenpuree
Een half pond prei	Zure room of crème fraîche
Twee gesneden uien	Scheutje Madeira wijn of cognac